

L'Andreu és conscient que acaba d'encetar una carrera per tota la vida: "Un company ja desaparegut em va fer una observació quinze dies després que em col·legiés. 'Mira, -em va dir- en aquests moments no saps res. Fins d'aquí a 5 o 6 anys no començaràs a tenir la sensació que saps alguna cosa, i en aquesta sensació et quedaràs fins que et jubilis'. Aquest és el repte de la professió: assimilar força coneixements sense perdre la capacitat de sorpresa."

Durant la passantia al despatx de Miquel Botanch, de Girona, "vaig prendre el primer contacte amb la professió, el que hi ha darrere l'aprenentatge del Codi civil i del dret romà. Acabada la carrera vaig establir-me amb una companya a Malgrat. Des de l'any 1991 tenim obert un gabinet d'assessorament integral d'empreses, un despatx que ha tingut la fortuna de tirar endavant gràcies a les possibilitats que oferia Malgrat aleshores, i al fet que cadascú, la Neus Serra i jo, mantenim les nostres parcel·les d'especialització. La Neus es dedica al sector matrimonial, al dret familiar, al dret penal i és al torn d'ofici; jo toco el dret civil i mercantil. A banda de la feina al despatx formem part de l'assessoria jurídica i urbanística de l'Ajuntament de Tordera des de fa 5 anys, cosa que ens ha permès de prendre contacte amb un món tan complex i diferent com és l'urbanisme i el planejament."

En poc temps l'Andreu ha hagut d'aprendre a combinar el tarannà de la feina a l'ajuntament amb la tasca de l'advocat que acull els problemes puntuals dels seus conciutadans: "És bonica la col·laboració dins l'assessorament legal del consistori; representa tot un repte per a l'advocat jove, veure's immers en una problemàtica sovint sotmesa a criteris d'oportunitat política. És un món complex on cal aprendre a bandejar el conflicte que genera haver d'aplicar la llei i alhora ser fidel a la voluntat política. Però el que més m'atrau del dret és sens dubte la branca del civil, que no es altra cosa que les relacions pures i bàsiques entre persones, des del negoci jurídic a una simple transacció, unes relacions que ens envolten constantment. El dret civil és la base de la regulació del dret i és, també, el més obert a la interpretació. D'altres branques com el dret penal, confesso que m'atrau el tracte amb un client angoixat i que sovint t'arriba pel torn d'ofici." Amb recança l'Andreu confessa l'enveja que li té a la Neus, "per poder-se dedicar a l'assistència al detingut."

L'Andreu ens descriu el dret com una realitat que respirem en totes les relacions de cada dia. Tanmateix, som molts els ciutadans i ciutadanes que ignoren les beceroles del dret civil. "Seria impossible de concentrar unes nocions de dret que ens fossin útils el dia de demà dins d'un ensenyament obligatori. Però no ens enganyem, el dret civil es basa en el sentit comú, i el sentit comú el té tothom. El que la gent desconeix és allò que implica la nostra conducta, quin procediment cal seguir si no ens sentim satisfets davant del comportament dels altres. Els ciutadans se senten indefensos davant les conseqüències dels seus actes. Aquí és on intervé l'advocat." Aquest advocat, segons l'Andreu, "ha d'evitar a tota costa el conflicte. Mai no em sento tan satisfet com quan evito que una controver-

sia arribi al jutjat: estalviem maldecaps a tothom. El que cal fer veure a la gent és que quan acudeixen a l'advocat sovint ja és tard. Si anem al metge amb un malalt terminal no podem pas demanar miracles. I, seguint amb el símil farmacèutic, també cal advertir que en aquest país ens automediquem en tot, fins i tot en dret. Després passa que m'arriben clients amb contractes d'arrendaments copiats de models dels anys 60."

Tot això és conseqüència de la manca de tradició de consulta a l'expert en lleis: "A ningú no li reca de fer la inversió de la seva vida comprant un pis a una persona que massa sovint no compta amb l'aval del Col·legi. En canvi, a tothom reca de pagar la minuta al professional que et donarà garantia de legalitat i la tranquil·litat de saber que no tindràs problemes. Cal, a més, desmitificar la idea que hauràs de fer una hipoteca sobre la casa per sufragar les despeses d'un lletrat."

Per això al qui busca el consell de l'advocat cal parlar-li clar. "Tinc un caràcter molt conciliador, vull que el client reflexioni: 'Si vostè es vol embarcar en un procés que pot durar anys, pensi que aquest greuge que sent ara no li durarà tant.' No voldria pas haver de sentir més tard que el client es penedeix d'haver arribat al jutjat. Normalment el client s'ho repensa." Fa l'efecte que l'Andreu és un advocat ferm darrere del seu escriptori al despatx. "Aquesta duresa que sovint acompanya la imatge de l'advocat s'acaba amb la protecció del client. Us ho diré amb una llatinada d'aquelles que tant agraden als professionals del dret: *summum ius, summa injuria*, el màxim dret pot ser la màxima injustícia. No vol dir sinó que voler protegir el client al màxim a vegades el pot perjudicar. En negociar un conveni cal plantejar-se si convé més cedir una mica i afavorir el client, o bé arribar fins al final amb la incertesa que la decisió última serà d'un jutge, una persona amb els seus estats d'ànim i les seves opinions."

Sempre amb el client al punt de mira l'Administració discuteix una nova Llei d'enjudiciament civil que representa, per a molts, la vulneració del dret de defensa: "Cal dir que avui ja hi ha procediments als quals pots acudir sense advocat. I tot i que un lletrat no és garantia d'igualtat de condicions, es vulnera el dret a la defensa si l'altra part va acompanyada d'advocat, per molta raó que tinguis. Això és un suïcidi. També cal dir que la justícia gratuïta incita a la temeritat. Qui pot demostrar que té dret a defensa gratuïta i, per tant, no es juga res en el procés, pot litigar contra qui vulgui. Per a qui ho ha viscut des de l'altra part és un tema preocupant. Caldria més control de la justícia gratuïta."

Hi ha molt per redreçar dins del dret. La tasca que va començar l'oncle Marià Fontrodona, "antecedent i inspiració de la meua carrera", la continua avui l'Andreu. "Diria que ja es noten esforços de millora entre els jutges de nova incorporació per solucionar el retard dels tribunals. I si bé hi ha qüestions que no mereixen posar en marxa la maquinària de la justícia, també és cert que la defensa és un dret constitucional; tothom se'n pot valer i fins i tot abusar-ne. Aquesta és una de les característiques de la democràcia."

“Aquest és el repte de la professió: assimilar força coneixements sense perdre la capacitat de sorpresa”

Andreu Fontrodona - Malgrat de Mar (Maresme)